

Sygn. akt II K 966/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 18.09.2018r., 27.11.2018r., 25.02.2019r., 11.04.2019r., 27.06.2019r., 23.09.2019r.

sprawy D. D., syna R. i A. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od października 2016 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 07 lipca 2017 r. w P., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie wypowiadał w stosunku do swojej teściowej Z. D. groźby karalne pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione działając w ten sposób na szkodę wyżej wymienionej,

tj. o czyn z art. 190§ 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od 2007 r. daty dziennej nieustalonej d dnia 07 lipca 2017 r., w P., woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną A. D. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu, bez żadnego powodu wszczynał awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne, groził jej pozbawieniem życia, niepokoił, poniżał, wyganiał z domu, zakłócał spoczynek nocny, rzucał różnymi przedmiotami, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego oraz stosował wobec niej przemoc fizyczną polegającą na szarpaniu za włosy, za ramiona, popychaniu, uderzaniu pięściami po twarzy, a w dniu 10 marca 2011 r. i w dniu 28 grudnia 2012 r. w trakcie awantury uderzał ją pięściami po głowie, twarzy, prawym przedramieniu, ścisnął jej ramiona, przewrócił na podłogę i szarpał za włosy powodując u niej obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych i obrzęków na czole, na powiekach oka lewego, w okolicy podoczołowej lewej, u nasady nosa, na lewym policzku, wzdłuż łuku brwiowego prawego, w okolicy łuku jarzmowego prawego i w okolicy przedusznej, na skórze owłosionej głowy w okolicy potyliczno-ciemieniowej środkowej i na szczycie głowy, na bocznej powierzchni łokcia prawego, na przyśrodkowej powierzchni ramienia prawego, na tylnej powierzchni przedramienia lewego, na powierzchni nadgarstkowej i na grzbiecie ręki lewej na tylnej powierzchni przedramienia prawego, a także wylewy krwawe pod spojówką powieki dolnej oka lewego i na wewnętrznej powierzchni obu warg, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia oraz naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni,

tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 4 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I.oskarżonego **D. D.** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycję art. 190§ k.k. w zw. z art. 12 k.k., w pkt II dyspozycję art. 207 § 1k.k. w zb. z art. 157 § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 190 § 1k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 207 § 1k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności ;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszają oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5, 7a k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania od nadużywania alkoholu, powstrzymania od kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zbliżania się do pokrzywdzonych Z. D. oraz A. D. na odległość mniejszą niż 10 metrów;

V. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. kwotę 1033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) opłaty i zwalnia go od zwrotu wydatków.

Sygnatura akt : II K 966/17

UZASADNIENIE

A. D. i D. D. pozostają małżeństwem od 2004r. Ze związku tego mają małoletniego syna. D. D. nadużywał alkoholu. W okresie od 2007 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 07 lipca 2017 r., w P., woj. (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną A. D.. Gdy D. D. znajdował się pod wpływem alkoholu, bez żadnego powodu wszczynał awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne, groził jej pozbawieniem życia, niepokoił, poniżał, wyganiał z domu, zakłócał spoczynek nocny, rzucał różnymi przedmiotami, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego oraz stosował wobec niej przemoc fizyczną polegającą na szarpaniu za włosy, za ramiona, popychaniu, uderzaniu pięściami po twarz. Do takich zdarzeń doszło w dniu 10 marca 2011 r. i w dniu 28 grudnia 2012 r. D. D. w trakcie awantur uderzał żonę pięściami po głowie, twarzy, prawym przedramieniu, ścisnął jej ramiona, przewrócił na podłogę i szarpał za włosy powodując u niej obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych i obrzęków na czole, na powiekach oka lewego, w okolicy podoczołowej lewej, u nasady nosa, na lewym policzku, wzdłuż łuku brwiowego prawego, w okolicy łuku jarzmowego prawego i w okolicy przedusznej, na skórze owłosionej głowy w okolicy potyliczno-ciemieniowej środkowej i na szczycie głowy, na bocznej powierzchni łokcia prawego, na przyśrodkowej powierzchni ramienia prawego, na tylnej powierzchni przedramienia lewego, na powierzchni nadgarstkowej i na grzbiecie ręki lewej na tylnej powierzchni przedramienia prawego, a także wylewy krwawe pod spojówką powieki dolnej oka lewego i na wewnętrznej powierzchni obu warg, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia oraz naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni. D. D. przejawiał negatywne zachowania także wobec swojej teściowej, która zamieszkuje w tym samym bloku co córka z zięciem. W okresie od października 2016 r. daty dziennej nieustalonej do dnia 07 lipca 2017 r. w P., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie wypowiadał w stosunku do swojej teściowej Z. D. groźby karalne pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione działając w ten sposób na szkodę wyżej wymienioną (zeznania świadków: A. D. (k. 145v-147,7-8,13-14,28v), Z. D. (k. 147-148v, 2-3,26v,-27), T. M. (k. 173v-174), częściowe P. B. (k. 174v-175, 54v;) dowody z dokumentów: protokół zatrzymania (k. 17), rejestr interwencji (k. 22-25), protokoły badań sądowo-lekarskich (k. 29,30), dokumentacja dotycząca procedury Niebieskiej Karty (k. 56-92).

Oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia odmienne, niż ustalony stan faktyczny. Oskarżony zaprzeczył by znęcał się nad żoną psychicznie i fizycznie, zaprzeczył również aby wypowiadał groźby pozbawienia życia wobec teściowej (k. 144v-145v).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jakim nie przyznawał się do znęcania psychicznego i fizycznego nad żoną oraz wypowiedziania gróźb pozbawienia życia wobec Z. D.. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w opisanym wyżej zakresie są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami świadków: A. D. (k. 145v-147,7-8,13-14,28v), Z. D. (k. 147-148v, 2-3,26v,-27), T. M. (k. 173v-174), częściowymi P. B. (k. 174v-175,54v), dowodami z dokumentów: protokołu zatrzymania (k. 17), rejestru interwencji (k. 22-25), protokołów badań sądowo-lekarskich (k. 29,30), dokumentacji dotyczącej procedury Niebieskiej Karty (k. 56-92), które to dowody Sąd obdarzył wiarą.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej, dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę.

Za wiarygodne uznano zeznania A. D. (k. 145v-147,7-8,13-14,28v), która zeznawała na okoliczność dokonanych przez oskarżonego czynów, znęcania się psychicznego i fizycznego nad nią, uszkodzenia ciała, grożenia jej matce.

Z uwagi na to, iż zeznania ww. świadka były logiczne i rzeczowe to brak jest podstaw do ich kwestionowania. Nie może zdyskredytować zeznań ww. świadka fakt, iż nie pozostaje ona w dobrych relacjach z oskarżonym, pomimo posiadania wspólnego dziecka i negatywnego nastawienia do oskarżonego ze względu na podnoszony przez nie fakt posiadania przez oskarżonego dziecka pozamałżeńskiego. Zwrócić należy uwagę, iż zeznania te korespondują z obiektywnym materiałem dowodowym w postaci raportów interwencji policji, zapisach znajdujących się w dokumentacji niebieskiej karty, protokołami z badań sądowo – lekarskich dotyczących odniesionych przez pokrzywdzoną A. D. obrażeń ciała w dniach 10 marca 2011r. oraz w dniu 22grudnia 2012r. To powoduje, iż nie ma podstaw do odrzucenia zeznań pokrzywdzonej A. D..

Także jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania Z. D. (k. 147-148v, 2-3,26v,-27), która potwierdzała okoliczności w zakresie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w wyroku czynów. Ze względu, iż zeznania te w pełni korespondowały z zeznaniami A. D. oraz były potwierdzone dowodami z dokumentów wymienionymi wyżej, Sąd w pełni uznał je za wiarygodne.

Przy ocenie zeznań ww. Sąd uwzględnił fakt, iż świadek Z. D. pozostawała w złych relacjach z oskarżonym, i to ni tylko ze względu na nieprawidłowe zachowanie jego wobec jej córki ale jej samej, jednakże ze względu na powyższą ocenę jej zeznań Sąd nie ma podstaw do ich kwestionowania.

Prawdziwe były zeznania świadka T. M. (k. 173v-174),który prowadził czynności związane z procedurą niebieskiej karty w rodzinie D.. Świadek potwierdzał fakt stosowania znęcania psychicznego przez oskarżonego wobec żony, o czym wiedzą miał od samej pokrzywdzonej A. D.. Z uwagi na to, że zeznania rzeczowe i logiczne a ponadto korespondowały z zapisami w dokumentacji dotyczącej Niebieskiej Karty, to Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania. Z drugiej strony stwierdzić należy, iż zeznania świadka zawierały luki w pamięci, z uwagi na upływ czasu, co jest zrozumiałe i nie może być podstawą do odrzucenia zeznań świadka z tego powodu.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka P. B. (k. 174v-175,54v), w zakresie nadużywania przez oskarżonego alkoholu oraz w zakresie zdarzenia w trakcie którego oskarżony dobijał się do mieszkania Z. D. i wtedy przyjeżdżała policja. Zeznania świadka są w tym zakresie prawdziwe, bowiem korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie poszerzyły materiału dowodowego, gdyż świadek zasłaniał się niewiedzą ale bardziej przekonuje twierdzenie, iż powodem tego była niechęć angażowania się w nieswoje sprawy.

Nie poszerzyły znacząco materiału dowodowego zeznania B. S. (k. 174-174v), która nie posiadała wiedzy na temat relacji pomiędzy oskarżonym a jego żoną i Z. D..

Wyżej przedstawiony stan faktyczny w zakresie znęcania się oskarżonego nad żoną, spowodowania uszczerbku na jej zdrowiu oraz kierowania gróźb karalnych wobec Z. D. Sąd ferujący orzeczenie w pierwszym rzędzie ustalił, na podstawie zeznań A. D. i Z. D.. Co do zasady ich wypowiedzi pozbawione są sprzeczności, zaś wsparte pozostałym

materiałem dowodowym w postaci dowodów z dokumentów wymienionych wyżej dają przekonujący obraz tego, że D. D. i dopuścił się przypisanych mu w wyroku czynów.

O tym, że jego wyjaśnienia w części dotyczącej znęcania się nad A. D., uszkodzenia jej ciała, kierowania gróźb karalnych wobec Z. D. nie znalazły uznania Sądu przesądziły, zatem inne dowody, które z jego wypowiedziami zostały zderzone.

Odnosząc się do protokołów z badań sądowo – lekarskich stwierdzić należy, że są one pełne, logiczne i wewnętrznie bezsprzeczne a ich wnioski jednoznaczne (k.29,30). Z protokołów wynika, jakich obrażeń ciała doznała A. D. w dniu 21 marca 2011r. oraz w dniu 28 grudnia 2012r. i jaki był mechanizm ich powstania.

Sąd w całej rozciągłości uznał za miarodajne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie treści wypływające ze zgromadzonych dokumentów. Całość dokumentacji, jaka została zebrana w sprawie, nie była kwestionowana, sporządzona przez uprawnione osoby, działające w ramach przysługujących im kompetencji, dawała podstawę, do przyjęcia jej, za miarodajną, w procesie ustalania stanu faktycznego.

D. D. aktem oskarżenia zarzucano popełnienie czynów z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 12 k.k.,

Zgodnie z treścią przepisu. art. 207 §1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Jest to typ przestępstwa formalnego – bezskutkowego – o zbiorowo oznaczonym czynie, przy czym dokonanie go polega na wypełnieniu znamienia czynności sprawczej ujętego czasownikiem „znęca się”. Znęcanie, zatem oznacza wielokrotne oddziaływanie fizyczne lub psychiczne na inną osobę, która dla bytu tego przestępstwa, powinna pozostawać w stosunku do sprawcy w określonej relacji. Osoba ta sanowi, zatem przedmiot czynności wykonawczej. Znęcanie może również w szczególnych przypadkach polegać na jednokrotnym zachowaniu sprawcy, i następować w stosunkowo zwartym czasie i miejscu.

Omawiany typ czynu zabronionego godzi w dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny – stanowiące główny przedmiot zamachu, ale nadto może godzić w inne dobra indywidualne podlegające ochronie jak cześć, godność, zdrowie czy też życie. Immanentną cechą omawianego typu czynu jest przewaga sprawcy nad ofiarą, która nie może się mu przeciwstawić lub może to uczynić w niewielkim stopniu.

Ze względu, iż znamień czynności sprawczej, jest wyrażone czasownikiem ocennym niedookreślonym – „znęca się „, jednocześnie nabrzmiałym treścią, czyn odpowiadający omawianemu typowi musi zostać popełniony z zamiarem bezpośrednim tj. takim, że sprawca chce się znęcać i do tego bezpośrednio zmierza. Oznacza to, że sprawca ma świadomość, jakie odczucia w sferze psychicznej wywoła swoim zachowaniem u ofiary, jakie spowoduje u niej dolegliwości fizyczne, polegające na odczuwaniu bólu i cierpienia, i właśnie tego chce.

Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, przy czym zgodnie z art. 190 § 2 k.k. ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Dokonując prawnokarnej oceny czynów przypisanego oskarżonemu Sąd miał na uwadze, że dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, iż wymienione w nim przesłanki – groźba popełnienia przestępstwa oraz obawa zagrożonego, iż ta groźba popełnienia przestępstwa będzie spełniona, występują łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1998 r., V KKN 19/97, opubl. Prok. i Pr z 1998, nr 7-8, poz. 4). Do wypełnienia stanu faktycznego z art. 190 § 1 k.k. nie jest konieczne, aby sprawca miał rzeczywiście groźbę wykonać, ani też, by istniały obiektywne możliwości jej spełnienia. Wskazać bowiem należy, iż znamień występującego z art. 190 § 1 k.k. polegającego na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie,

z punktu widzenia zagrożonego i wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1997 r., II KKN 171/96, opubl. Prok. i Pr. z 1997, nr 10, poz. 4). Nadto, groźba ta może być wyrażona nie tylko słownie, lecz przez każde zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w tym przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.08.1987 r., I KR 225/87, opubl. OSNKW z 1988, nr 3-4, poz. 21).

Wartościując zachowanie D. D. względem A. D. i Z. D. przytaczając to, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynów z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., w zw. z art. 11 § 2 k.k. art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zostały przez niego zrealizowane. Jego zachowanie polegało na znęcaniu się psychicznym i fizycznym wobec A. D. i spowodowaniu uszkodzeń ciała. Zachowanie oskarżonego polegało nadto na wypowiadaniu gróźb z karalnych wobec Z. D.. Swoim czynem polegającym na znęcaniu się oskarżony zaatakował wiele dóbr chronionych prawem – przedmiotów ochrony – w tym prawidłowość funkcjonowania rodziny oraz dobra indywidualne tj. zdrowie psychiczne i fizyczne żony. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Świadczy też o tym, uporczywy sposób działania oskarżonego polegający na częstym wyrządzaniu cierpienia, dokuczaniu, rozpadzie więzi pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną A. D.. Mimo, że pojedyncze zachowania oskarżonego wypełniały znamiona innych występów (zniewagi), naruszenia nietykalności cielesnej, gróźb to jednak specyfika przestępstwa znęcania, która zakłada wielokrotność zachowań sprawcy, pozwala na zbiorową ocenę tych zachowań. Zdawał on bowiem sobie sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonym cierpienia, dolegliwości psychiczne i fizyczne. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Szkody emocjonalne, jakie wyrządził oskarżony swojej rodzinie nie zostały przez niego w toku postępowania ocenione nagannie, co oczywiście nie stanowi okoliczności obciążającej, wszak marginalizował swoją winę.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynu zabronionego polegającego na znęcaniu, a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia żony. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Konsekwencją uznania winy oskarżonego stało się podjęcie odpowiedniej reakcji penalnej na popełnione przestępstwa

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru a zawarte w art. 3 k.k., art. 58 § 1 k.k. i art. 53 k.k.

Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn z pkt I na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę roku miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd miał na uwadze, aby kary jednostkowe nie przekraczały stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów, naruszone dobra prawne.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i nie przekracza stopnia winy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji przypisanych mu w wyroku czynów zabronionych.

Wartościując zachowanie oskarżonego z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary, Sąd wziął pod uwagę czasokres przypisanego mu czynu z art. 207 § 1 k.k. W sposobie, jakim posługiwał się oskarżony stwierdzić można zachowania awanturnika, który wykorzystując swoją przewagę psychologiczną, systematycznie i bez usprawiedliwienia szkodził żonie. Oskarżony D. D. dopuścił się czynu opisanego w art. 190 § 1 k.k. Ponad wszelką wątpliwość Sąd

ustalił też, iż groźby faktycznie wzbudziły u pokrzywdzonej obawę ich spełnienia, iż obawa ta była uzasadniona. Nadto pokrzywdzona jasno i wyraźnie przyznała, że obawia się o swoje życie. Stwierdzić też należy, iż każdy przeciętny człowiek o porównywalnych do pokrzywdzonego cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach uznałby te groźby za realne i wzbudzające obawę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2007 r., opubl. OSNKW 2007, nr 1, poz. 465). Podkreślić należy, iż w skład znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie wchodzi istnienie zamiaru spełnienia groźby, ani nawet nie jest konieczne obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Nie ma zatem znaczenia, czy oskarżony chciał w przyszłości zrealizować groźby pozbawienia życia pokrzywdzonej. Istotne jest, aby zagrożony nie wiedział o tym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.04.2008 r., IV KK 471/07, opubl. Prok. i Pr. - wkł. 2008, Nr 10, poz. 9; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.02.2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Jednocześnie zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie nie można uznać, jakoby groźby oskarżonego miały charakter żartu, czy tylko postraszenia pokrzywdzonej skoro zrodziły u niej uzasadnioną obawę ich spełnienia, a więc obiektywnie było możliwe spełnienia.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynów zabronionych polegających na znęcaniu, a mianowicie chęć dokuczenia i poniżenia swojej żony. Wszak tylko takiej motywacji można by się dopatrywać w jego działaniach.

Wartościując zachowanie oskarżonego z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary, Sąd wziął pod uwagę, iż zarzuczonego mu czynów dopuszczał się także działając pod wpływem alkoholu tj. czynnika kryminogennego, który sprawia, że człowiek przestaje panować nad swoją sferą emocjonalną i woluntatywną osobowości, doprowadzając do objawienia zachowań, determinowanych prototypycznymi uczuciami.

Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominięto, iż nie był uprzednio karany sądownie.

Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, doświadczonym życiowo, w pełni poczytalnym. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynów, których się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączałyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności czynu. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł.

Sąd uznał, iż w tym przypadku nie zachodzi potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby. W ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu kary izolacyjnej nie realizowałoby należycie jej celu. Oskarżony jest jeszcze w miarę młodym człowiekiem, na chwilę obecną nie karany za przestępstwa. Z tych względów uznać należy, że wymierzenie mu kary izolacyjnej za przypisane mu obecnie czyny, byłoby nadmiernie surowe i zawierało nie tyle element wychowawczy, ile retorsyjny. Nie bez znaczenia jest fakt, iż strony nie zamieszkują razem. Stąd też należy ocenić, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary, oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa.

Sąd określił okres próby na 3 lat. Umożliwi to, w ocenie Sądu, pełną kontrolę przebiegu procesu resocjalizacyjnego i ewentualną korektę prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, groźba zarządzenia wykonania kary zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa., zawłaszcza że zachowanie oskarżonego będzie podlegało kontroli w ramach dozoru, a ponadto nałożono na niego obowiązki stosownie do treści art. 72 § 1 pkt 5 i 7a k.k., celem zapewnienia bezpieczeństwa pokrzywdzonym oraz w celu wychowawczym.

W ocenie Sądu kara łączna pozbawienia wolności spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybką i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako takie powinny kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy.

Sąd miał na uwadze, aby kara ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów oraz następujące okoliczności: czas trwania znęcania się, formę znęcania się – psychiczną i fizyczną, uszkodzenie ciała pokrzywdzonej, motywację sprawcy – chęć poniżenia pokrzywdzonej, wolność - bezpieczeństwo pokrzywdzone Z. D..

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie oskarżonego, które nacechowane było złośliwością i chęcią wykazania jego dominującej roli w domu.

W ocenie Sądu orzeczona kara będzie wystarczająca wobec sprawcy, tj. celów represyjno – wychowawczych, jak również spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczona kara spełnia nie tylko cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Powyższa kara ma nie tylko wychować sprawcę, ale również ma być dolegliwością za popełnione przez niego przestępstwa. Kara ma także na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz ma umocnić postawę poszanowania prawa.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawę, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstrasżająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Na rzecz obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu – zasądzone przepisane prawem wynagrodzenie (powiększone o podatek VAT), gdyż oskarżony kosztów tych samodzielnie nie opłacił.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 627 k.p.k. w zakresie opłaty od kary. W pozostałym zakresie o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od zwrotu wydatków biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności i powołane przepisy, Sąd orzekł jak w wyroku.